

[Økonomiministeren]

de økonomiske problemer, medmindre vi tager fat på det spørgsmål.

Derfor vil jeg da faktisk sige, at i virkeligheden repræsenterer hr. Kofod-Svendsens forslag, som jeg læste sådan, at vi i samlingen 1990-91 skulle lovgive, måske endda en forsinkelse i forhold til det, regeringen forestiller sig. Offentligheden vil få et resultat af regeringens overvejelser at tage stilling til allerede midt i 1989, og det er efter min mening også nødvendigt at se sagen i det tidsperspektiv.

Endelig er der altså ingen grund til at være så deprimeret, når vi ser, hvad der er sket med den private opsparing inden for det sidste år. Der er faktisk sidste år, i året 1988, hvor vi har tallene, sket en ganske betydelig forøgelse af den private opsparing. Der har været en forøgelse i de disponible indkomster på et par procent og et fald i forbruget på halvanden procent. Det spænd på 3½ pct. er udtryk for en forøgelse af den samlede private opsparing, så selv om vi ikke nær nok har den opsparing, vi burde have, går tendensen i 1988 – og vi regner også med i 1989 og 1990 – i rigtig retning.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Lad mig først kvittere for ministerens opmærksomhed vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt det, der foregår ude i produktionserhvervene, er fremstilling af penge, eller det er fremstilling af velfærd. Jeg er helt enig med økonomiministeren i ministerens betragtning. Det, der imidlertid ofte har været en tilbøjelighed til, er, at man i stedet for at satse på at få skabt noget velfærd i vores produktionserhverv, har finansieret vores velfærd i form af låntagning i udlandet.

Så til spørgsmålet om indførelse af et nyt dødkriterium for penge. Det var bestemt ikke min hensigt. Til at illustrere synspunktet vil jeg sige følgende: Hvis en person går hen og sætter 1.000 kr. i en bank, så bekymrer hr. Jensen eller fru Pedersen sig ikke yderligere om, hvad der sker med de penge. Det er op til banken at disponere, om pengene skal anbringes i gode eller mindre gode projekter. Hvis derimod fru Pedersen og hr. Jensen direkte foretager erhvervsinvesteringer, så sker der to ting. For det første gør vi folk til det, man kan kalde småkapitalister, at de altså ejer en del af virksomhederne, men på en anden måde end den, som der oftest

tales om, når man vil have økonomisk demokrati osv. For det andet sker der også en opmærksomhedsforøgelse hos folk, for nu interesserer de sig for at placere deres penge i sunde og gode projekter frem for blot at sætte dem – med mine ord – hen på en død bankbog og lade bankbestyrelsen afgøre, hvor pengene så i øvrigt skal placeres.

Jeg er da fuldt opmærksom på, at pengene ikke ligger henne i banken. De er heldigvis ude i bevægelse. Men jeg ville gerne have den direkte forbindelse mellem indskyder og låner, frem for at vi har banken imellem dem.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne sige til økonomiministeren, at det er helt fint og helt nødvendigt, og at vi meget gerne vil medvirke til, at man kommer med en hurtig tilpasning til det indre marked. Men der er jo nogle grundlæggende problemer. Jeg citerer fra finansredegørelsen: »... at den skattemæssige behandling af renteudgifter er lempelig«.

Dér har vi altså brug for et virkeligt kulegravningsarbejde. Jeg vil gerne høre, om det spørgsmål virkelig bliver behandlet grundigt i det udvalg, som regeringen har nedsat.

Pia Gjellerup (S):

Jeg skal i anledning af hr. Kofod-Svendsens kommentarer til første omgang meget undskylde, at jeg fattede mig sådan i korthed i mit første indlæg, at det ikke lykkedes hr. Kofod-Svendsen at få de nye bemærkninger til at trænge ind, om jeg så må sige.

Jeg omtalte faktisk nogle principper, som Socialdemokratiet lagde vægt på i denne sammenhæng. Jeg nøjedes ikke med tom snak om et emne, som er meget vigtigt. Jeg synes, at det, debatten ellers har kunnet karakteriseres ved, netop har været de gode hensigter og meget lidt om, hvad man så ville gøre. Det mindede mig i virkeligheden lidt om – uden at sammenligne privat opsparing med vejret – Storm P's kendte bemærkning: »Alle taler om vejret, men ingen gør noget ved det«. Noget af det, jeg prøvede at gøre i mit indlæg, var faktisk at efterlyse ikke kun nytænkningen, men også handlingen.

Hr. Kofod-Svendsen oplevede, at jeg talte som en stemme fra graven, kunne jeg forstå, i hvert fald fra sidste århundrede – så bærer jeg